

Spišský Štvrtok leží na križovatke dávnych i súčasných ciest, asi v polovici, medzi Popradom a Spišskou Novou Vsou. Tu odbočuje hlavná európska cesta na Levoču a v opačnom smere pokračuje lokálna cesta na juh do Hrabušíc a na Gemer. Obec leží vo výške 540 m nad morom na juhozápadnom okraji Levočských vrchov a v severozápadnej časti Hornádskej kotliny, s rozlohou katastra 1 424 ha

. V jej blízkom susedstve je národný park Slovenský raj. Poloha obce spôsobila, že jej okolie bolo osídlené už od praveku. Našli sa tu stopy po človekovi z mladšej doby bronzovej i železnej - halštatskej. Najväčší význam však má objav pravekého organizovaného mestečka v polohe Myšia Hôrka, ktoré bolo opevnené najstarším murivom v strednej Európe a život v ňom pulzoval pred 3500 rokmi a nazývajú ju aj Spišskými Mykénmi. V blízkosti boli aj centrá slovanského veľkomoravského osídlenia. Akiste na mieste dnešnej obce bola stará trhová osada, v ktorej sa konali trhy vo štvrtok, z čoho pochádza aj jej meno. Po zaujatí okolia Maďarmi koncom 11. storočia bola obec pomenovaná podľa uhorského kráľa sv. Ladislava: Villa sancti Ladislai - Obec sv. Ladislava, čo tiež svedčí o jej význame. Sv. Ladislav sa stal patrónom obce a jeho obrnená postava sa dostala aj do pečate, ktorá pochádza už z 15. storočia.

Mečedelovce

Táto osada existovala v 13. storočí. Písomný doklad o nej pochádza z roku 1314. Založil ju zbohatlík Michelot a volala sa Micheletfana. V roku 1397 sa osada volala Michelot. V maďarských dokladoch sa uvádza ako Meczedelfalu. V roku 1828 tam bolo 11 domov a 79 obyvateľov. Mečedelovce úradne k Spišskému Štvrtku boli pričlenené v 2. polovici 19. storočia. Nadmorská výška osady je 540 m.

Súčasnosť

Zamatovou revolúciou v novembri 1989 začal v celej našej vlasti, vtedajšej Československej socialistickej republike, nový politický vývoj. Ten postupne zasiahol všetky oblasti života.

Prestala existovať vedúca úloha Komunistickej strany Slovenska a jej orgány a organizácie. V politickom a spoločenskom živote zvíťazila voľnosť prejavu, sloboda tlače a ujímalo sa nové myslenie ľudí. Mnoho zákonov prestalo platiť. Všade znelo: zvíťazila demokracia. Aj MNV sa zmenil na obecný úrad a doterajšieho predsedu nahradil starosta.

Ako nový politický subjekt začala pôsobiť Verejnosť proti násiliu - VPN. Popritom vznikli aj nové politické strany.

Demokratické smerovanie v obci mali potvrdiť voľby v júni 1990. V obci zvíťazilo KDĽ - Kresťansko demokratické hnutie. Za prvého starostu obce bol zvolený Ján Lesičko a s ním i 12 poslancov obecného zastupiteľstva.

Roky vlády tohoto zastupiteľstva boli poznačené novými politickými pomermi v štáte. Rozpadol sa socialistický obchod a začala sa zavádzať nová trhová ekonomika prezentovaná súkromnými podnikateľmi. Výroba v závodoch začala klesať a začalo prepúšťanie zamestnancov. Objavila sa nezamestnanosť, najviac medzi rómskym obyvateľstvom. Ceny všetkého začali stúpať. Poľnohospodárske družstvá prestali byť dotované štátom a začalo obdobie ich transformácie. Všetko to sa odrazilo i v práci obecného úradu. Ten spočiatku nemal finančných prostriedkov ani na dokončenie už začatých akcií, akou bol i Dom nádeje. Postupne prevzal na seba zodpovednosť a začal s výstavbou vodojemu pri Myšej Hôrke, k nemu prípojku od spišského skupinového vodovodu a trasu do obce s napojením na už existujúci vodovod. Začali rokovania a prípravné práce aj na plynifikácii obce.

V novembri 1994 sa uskutočnili druhé komunálne voľby. I keď, účasť občanov obce na voľbách nebola vysoká, o to väčšia bola ich zodpovednosť za to, komu dať svoj hlas. Za starostu obce bol zvolený Ing. Ľudovít Dzurila a väčšina nových aktívnejších poslancov obecného zastupiteľstva. Za poslancov obecného zastupiteľstva boli zvolení títo občania obce: Ing. Štefan Sagula - zástupca starostu, Ing. Ladislav Bajtoš, Ing. Vladimír Buc, Ing. Ladislav Kukura, Mgr. Anna Galajdová, Mgr. Marián Ondáš, Pavol Murín, Mária Grivalská, Michal Hric, Ján Lesňák, Štefan Bajtoš a František Gaj. Obec pokračovala v rozostavaných akciách, pričom ukončila rozšírenie vodovodu v obci, dala do užívania Dom nádeje, postavila krásny plot v prednej časti.

Bola založená odbočka Matice slovenskej, začali vychádzať noviny Štvrtocký Kuriér a pribudol podnik Slovasfalt. Z množstva podnikateľov a živnostníkov sa vykryštalizovalo okolo 20 podnikateľov, ktorí sa často stávali sponzormi pri rôznych akciách. I keď nebolo toľko finančných prostriedkov, ako by sa žiadalo, vďaka iniciatíve starostu obce, vždy sa peniaze našli a v prácach sa mohlo pokračovať a ich aj ukončiť.

Zaujímavosti

STREĽBY ARMÁDY

Zvláštnosťou tridsiatych rokov po rok 1941 bolo, že po zbere zemiakov v septembri Na huroch sa konali vojenské cvičné i ostré streľby armády z pechotných zbraní. Do obce na dobu dvoch týždňov prichádzali vojaci s konskými povozmi a vojenskou technikou z Levoče a Spišskej Novej Vsi. Richtár kone umiestnil a vojakov i dôstojníkov ubytoval v určených domácnostiach a dvoroch. Vojaci mali svoju poľnú kuchyňu. Denne odchádzali do priestoru na Prostredňi verh a tam strieľali na terče od lesa na stráň, zvanú Kijaň. V podvečer sa vracali do dediny, kde večer s vojakmi bolo vždy veselo.

BAŤOVCI

Bola to osobitná skupinka mladých, uniformovaných ľudí v obci. Tvorili ju žiaci a absolventi Baťovej školy práce, ktorých si vychoval podnikateľ Tomáš Baťa vo svojich školách v Partizánskom a vo Svite ako budúcich zamestnancov. Tieto školy naučili mladých ľudí čestne pracovať, byť skromným a poctivým a dávali predpoklady dostať sa do riadiacich funkcií vo výrobe u jeho firmy. Po znárodnení firmy Bať'a väčšina z nich ostala pracovať na dôležitých postoch v Partizánskom, Svite a Bardejove. K Baťovcom patrili Ing. Bajtoš Ján, Dunčko Štefan, Kukura Štefan, Skala Jozef a Slamený Ján.

PRIEZVISKÁ

Pre mnohých občanov obce môže byť zaujímavosťou, aké priezviská sa v obci vyskytovali. V Súpise obyvateľstva z roku 1869 sa v obci vyskytovalo 84 priezvisk, kým v roku 1993 už ich bolo 179, pričom do tohoto čísla som nezapočítal terajšie priezviská Rómov. V obci v roku 1869 boli tieto priezviská: Bajtoš, Barlog, Bartko, Bašista, Bednár, Begala, Bekeš, Beleš, Beregházy, Bonk, Bunda, Bystrický, Cirbus, Dravecký, Dulik, Dulovič, Dunčko, Dvorčák, Dzubak, Findura, Ganovský, Greš, Hrubizna, Javorský, Jozefčák, Kacvinský, Kalna, Kanya, Kežmarský, Kopnický, Koritko, Kovalčík, Kramár, Krempaský, Krištofčík, Kubinský, Kukura, Labus, Lengvarský, Lesňak, Mačak, Magut, Mašlar, Melher, Muranský, Nedorostek, Neuvirth, Novinčerk, Novysedlák, OraveC, Pavol, Pekarčík, Pekelský, Petrek, Petrovič, Píkovský, Pramuka, Regec, Sagula, Sarítak, Sečka, Skokan, Slamený, Slanina, Slavkovský, Slobodník,

Staš, Šarišský, Škovira, Šofranec, Svarc, Švirloch, Talpaš, Tkáč, Toporcer, Tropko, Valigura, Vargay, Vilk, Vojcek, Vojtek, Vronč, Zvarnik, Žoldok. Mnohé priezviská dostávali a i dnes dostávajú rôzne kuriózne a zaujímavé prímenia, aby sa pri rovnakých priezviskách nevyskytla zámena, najmä ak sa zhodujú aj krstné mená. Najviac prímení sa vyskytovalo a aj dnes vyskytuje pri priezviskách Bajtoš, Dunčko, Greš, Javorský, Oravec, Petrek, Petrovič, Skokan, Slamený, Staš, a Toporcer.

ČASTI OBCE

Po stáročia sa vyvíjali názvy jednotlivých častí obce. Ulice pomenovanie nemali. V posledných desaťročiach a najmä zavedením názvu ulíc, mnohé pôvodné názvy častí obce zanikli. Známe boli tieto pomenovania: Gergejovec, Huštak, Kolfašisko, Na brišku, Na drižu, Na iľašofskej cesce, Na kapušnicoh, Na lukoh, Na nižnim koncu, Na rinku, Na višnim koncu, Majericka cesta, Panski dvor, Pod kľaštorom, Pri cintiru, Pri mľínku, Pri uličke, Za hiškami, Za humnami.

ČASTI CHOTÁRA

Podobne to bolo i s pomenovaním honov chotára. Rozmiestnenie roličiek v chotári si vyžadovalo ich čo najpresnejšie určenie a pomenovanie. Po vzniku JRD a po vytvorení veľkých honov, mnohé pomenovania stratili svoj presne určovací význam a ich počet podstatne klesol. Pre zaujímavosť uvádzam niekdajšie názvy : Bľejhi, Bodroška, Burimbark, Čarna dolina, Čelisko, Čenčicka hura, Garhalofske (višne, nižne, predne, zadne), Kijaň, Kľačimbark, Kolpsnak, Koncimberg, Iežisko, Kľaštorna luka, Medzi jarečkami, Moncvald, Na čenčickim, Na draveckim, Na farskim, Na koscelnim, Na krajžľofskim, Na letanofskim, Na Skalke, Na skladzikoh, Ofsisko, Pekman, Pikofska hura, Pod geYendrami, Pod Kolpsnakom, Pod koscelom, Pod šibeňami, Pod Šibenčnu huru, Pres lučki, Pri majeriku, Pri smikanču, Pri hotare, Prostredni verh, Prostredňa dolina, Rejbark, Rovinka, Rurovi jarek, Stredne honi, Šecimfald, Šibeňe, Široke, Šibenčna hura, S'vinski cintir, Utra, Vangart, V kremňi, Za brodom, Za hiškami, Zajtoki, Zajtočki a ďalšie.

LEGENDY

Pod legendou rozumieme príbeh o neobyčajnej, často vymyslenej a neskutočnej udalosti, spojenej s historicky existujúcou známou osobou alebo udalosťou, ktorá má často náboženské podfarbenie.

I v Spišskom Štvrtku ich koluje niekoľko. Najrozšírenejšou a najdlhšie tradovanou je LEGENDA O ČERTOVI, ktorý z ďalekého Severu niesol skaly, aby zničil kostol. Proti nemu sa postavil sv. Michal a v boji zvíťazil. Čert skaly zahodil a zutekal. A vraj najväčšia skala nám ostala až do dnešných čias s názvom Skalka. Ďalšie legendy sú už zo stredoveku. Jedna z nich je o TAJNEJ CHODBE, ktorá podľa jedných začína pri kostole a končí za dedinou a podľa druhých

prechádza od kostola až za Hrabušice na hradisko Zelená hora. Mala to byť úniková cesta Jána Jiskru a jeho bojovníkov z rokov 1445 až 1450, keď Spišský Štvrtok bol jeho pevnosťou. Existenciu tajnej chodby doteraz nikto ani nepotvrdil, ani nevyvrátil, pretože nebola odborne preskúmaná.

Starším občanom je známa aj legenda O ČLOVEKU BEZ HLAVY a bez zaujímavostí nie je ani legenda O POZLÁTENÝCH SOCHÁCH zo Zápoľského kaplnky, ktoré občania obce vraj pred Turkami ukryli na druhý kopec viditeľný z okna sakristie kostola.

Medzi ZAUJÍMAVOSTI okolia obce patrí už spomínaná SKALKA. Ide o geologicky ojedinelú lokalitu z doby ľadovej, keď pred tisícročiami posúvajúci sa obrovský ľadovec zo severu pred sebou tlačil balvany a rôzne horniny. Po roztopení ľadu obrovský balvan ostal a stal sa akýmsi dôkazom legendy. No v minulom i tomto storočí sa balvan už stal miestom mnohých výprav geológov. Skalka je zložením tmavá švédska ruda podobná škandinávskej hornine. Bola to vysoká a mohutná skala, v širokom okolí dobre viditeľná, na ktorej nič nerástlo. Bola vysoká ako štvorposchodová bytovka. Táto hornina sa začala používať v roku 1940 na výstavbu štátnych ciest, najmä firmou Vianova a v posledných desaťročiach na budovanie ciest a ulíc v obci, na vysypávanie dvorov občanom i pri úprave priestranstiev hospodárskeho dvora JRD v jeho začiatkoch. Dnes po Skalke existujú už len málo viditeľné zbytky.

Najväčšou zaujímavosťou obce je rozhodne dom na Rínku s popisným číslom 268, nazvaný DUFART. Je to najstarší dom obce. Nikomu nebolo dovolené ho zbúrať, ale nikto ho ani neopravoval. Do zoznamu pamiatkových a chránených objektov sa však nedostal. Je už na rozpadnutie, ale minoriti, ktorým dom patrí, tu vyše 40 rokov neboli, neopravovali ho a ani dnes nemajú peňazí na takú opravu, akú by si táto pamiatka zaslúžila.

História tohto objektu dodnes nebola preskúmaná. Možno sa len domnievať, že je to časť rozsiahleho meštiackeho domu a možno i radnice na Rínku z doby, keď Spišský Štvrtok bol v 15. stor. sídlom Provincie 11 spišských miest. Po zrušení provinčných úradov v obci stavba slúžila miestnym potrebám a úradom. V 16. stor. dostali budovu do užívania minoriti, ktorí v dôsledku silnejúcej reformácie svoj kláštor z Levoče presťahovali do tejto budovy. V nej bola i fara. Takýto stav trval až do roku 1671, kedy sa minoriti presťahovali do novopostaveného terajšieho kláštora, ktorý im darovali Csákyovci.

Potom Dufart slúžil na rôzne účely, až nakoniec v ňom minoriti ubytovali niekoľko rodín svojich zamestnancov. Zadné časti objektu chátrali a rozpadávali sa. Požiar Rínku v roku 1921 dovíril jeho skazu a minoritom ostala len predná časť. Po odsťahovaní sa rodín z tohto domu a po internovaní minoritov v roku 1950 objekt ostal prázdny, bez majiteľa a ďalej sa rozpadal. Vtedajší MNV dal vyhovujúcu časť budovy na osvetové účely a na uskladnenie rozkladacieho

javiska, kulís a iných divadelných potrieb. Nakoniec budova zostala úplne prázdna a dnes stojí zdevastovaná a robí dedine hanbu. Stále sa nevie, aký osud ju stihne.

Ďalšou zaujímavosťou obce je aj BOROVIKA, ktorá rastie na severnom svahu záhrady Ústavu sociálnej starostlivosti. Starí ľudia a odborníci jej vek odhadujú asi na 300 rokov. V zozname pamiatok však nie je zapísaná.

Pre mnohých občanov nezabudnuteľným zostane aj asi 180 ročný mohutný GASTAN, ktorý rástol pred vchodom do kláštora a keďže veľmi clonil obyvateľom ústavu, bol v tichosti a bez súhlasu úradov v šesťdesiatych rokoch odstránený. Pri úprave priestranstva pred hlavným vchodom do ústavu bola zbúraná i kaplnka Lurdskej Panny Márie pod kostolným múrom. Nevšednou zaujímavosťou sú POMENOVANIA niektorých častí chotára, či obce. Kým na jednej strane existujú čisto slovanské názvy, ako Šibene, Šibenčná hura, Široke, Smikanec, Rovinka a pod., na druhej strane sa užívajú storočiami skomolené nemecké názvy, napr. Burimbarg, Kľáčimbarg, Reibarg, Šecimfald, Kolpsnak, Moncvald, Koncimberg, Vangart, alebo v obci Kolfašisko a pod. Tieto názvy iste mali svoj význam. Tak napr. podľa niektorých tvrdení Šecimfald by v nemčine mohol znamenať schiitzenfeld, v preklade prašné pole, teda akési strážené prachárne. Ale môže to byť aj názov historicky dokázanej osady Strelce, po nemecky Siüdenfeld, nad ktorou bola Šibenčná hura. A čo keď obyvatelia tejto osady mali právo vykonávať popravy práve tam? A čo názov Šibene?

Okolie Myšej Hôrky smerom k obci sa dodnes volá Burimbarg. Podľa jedných je to Medvedí vrch z nemeckého názvu Bärenberg, podľa druhých znamená kruhové obranné stavby, ktoré sa tam nachádzali. I názov Vangart by mohol pochádzať z nemeckého názvu Weingarten, čiže vinice. Mohli byť u nás v 13.-15. stor. také priaznivé klimatické podmienky, že v tej časti chotára sa pestoval vinič ?

Kultúrno – historické zdroje:

1) Jednou z troch historických pamiatok obce je nesporne i bývalý kláštor minoritov, terajší ústav sociálnej starostlivosti.

Niektoré písomné zdroje začatie jeho stavby uvádzajú v roku 1642 , kedy majiteľom obce bol

Stefan Csáky, ale väčšina iných písomných dokladov uvádza až rok 1668, keď majiteľom spišského hradu i obce sa stal František Csáky.

Kláštor je ranobaroková stavba, skoro štvorcového tvaru, jednoposchodová, kde z vnútornej strany sú po obvode budovy chodby a na vonkajších stranách miestnosti skoro každá s jedným oknom. Niektoré miestnosti, najmä rohové, sú väčších rozmerov a s viacerými oknami, podľa účelu miestnosti. V týchto miestnostiach boli učebne, knižnice, kaplnka, refektár (kláštorná jedáleň), sklady na obilie a drevárne. Do všetkých miestností sa vchádzalo z chodieb. V troch rohoch budovy sú široké schodištia z prízemia na poschodie. Značná časť budovy je podpivničená. Vo všetkých miestnostiach a na chodbách sa striedajú krížové hrebienkové pruské klenby a rovné stropy. Z rohu prízemia vedie spojovacia chodba do spodnej časti Zápoľského kaplnky.

Uprostred celej stavby vždy bola pekne udržiavaná tzv. rajska záhrada s besiedkou. Za budovou bola veľká záhrada a stodoly.

Pôvodná budova bola v neskorších desaťročiach vnútri prebudovávaná a upravovaná. Od roku 1950 budova aj s okolím slúži pre ústav sociálnej starostlivosti a od toho roku bol jej vnútorný modernizovaný do takého stavu, aký si dnes moderný ústav sociálnej starostlivosti vyžaduje.

2) V 13. stor. v stavitelstve románsky sloh vystriedal sloh gotický. Z tej doby pochádzajú pozoruhodné pohrebne kaplnky Zápoľskovcov. Tá v Spišskom Štvrtku je z roku 1473 a na Spišskej Kapitule z roku 1493. Obidve vychádzajú z typu kráľovskej pohrebnej kaplnky v Paríži, známej Saint Chapelle. Tá v Spišskom Štvrtku je z roku 1473 a na Spišskej Kapitule z roku 1493. Obidve vychádzajú z typu kráľovskej pohrebnej kaplnky v Paríži, známej Saint Chapelle.

Tá v Spišskom Štvrtku je jednou z najskvostnejších gotických stavieb na Slovensku a má európsku úroveň, preto sa už po desaťročia stáva miestom obdivovateľov umenia a návštevníkov od nás i zo zahraničia.

Kaplnka bola postavená na podnet Štefana Zápoľského, ktorý v tom čase bol dedičným spišským županom, uhorským magnátom, kapitánom Horného Uhorska a krátko i uhorským palatínom. Dôvody, prečo dal kaplnku postaviť vtedy a práve v Spišskom Štvrtku, sa rozchádzajú. Podľa jedného názoru v roku 1472 ležal ťažko chorý vo vtedajšom mestečku

Spišský Štvrtok a v ňom chcel byť pochovaný. Preto dal urýchlene postaviť poschodovú rodinnú hrobku, čo podporovala i kňažná Hedviga, manželka Štefana Zápoľského. Keď sa zo svojej nemoci vyliečil, zmenil názor a stavbu už celkom nedokončil. O 15 rokov neskôršie dal postaviť oveľa väčšiu kaplnku s rodinnou hrobkou na Spišskej Kapitule, kde bol pochovaný aj s členmi svojej rodiny.

Kaplnka bola pristavená k južnej strane kostola. Od kostola sa odlišuje svojím štýlom stavby a lesklou zelenou strechou, ktorú spôsobuje glazúra škridlíc. Podľa niektorých verzií budoval ju majster Štefan z Košíc, preto sieťová klenba hornej kaplnky svojou dekoratívnosťou a majestátnosťou je obrazom košického Dómu sv. Alžbety. Kaplnka v mnohom pripomína i niektoré časti Dómu sv. Štefana vo Viedni. To preto, že sa podobá francúzskym a nemeckým ranogotickým palácovým kaplnkám. Jej architektom bol majster Puchspaum, staviteľ viedenského Dómu, kde sa našli aj jej pôvodné náčrty.

Kostol sv. Ladislava patrí medzi najstaršie kostoly Spiša. Jeho architektúra je ukážkou postupného prenikania klasickej gotiky do neskorého románskeho slohu. Dodnes kolujúca povest' o čertovi, ktorý chcel kostol zničiť, len dokazuje, že kostol existoval už dávno. Hovorí sa, že v obci už v roku 1215 existoval drevený kostol a pri ňom farnosť. Vtedy podľa patróna kostola dostala i obec meno Obec sv. Ladislava. Kostol Tatári v roku 1241 zničili. Tí obyvatelia, ktorí to prežili, z vďačnosti postavili na pôvodnom mieste nový, murovaný kostol ešte v románskom slohu, s drevenou povalou. Po vyše 150 rokoch už bol kostol malý, preto v roku 1402 prestavbou a prístavbou vznikol nový kostol, gotický a pravdepodobne dvojloďový, čo naznačuje šírka dnešného kostola a pod chórom zachovaná konzola. Štvorcové presbytérium a sakristia boli vtedy preklenuté krížovou rebrovou klenbou. Zaujímavosťou kostola bolo, že ho dal Ján Jiskra okolo roku 1445 spolu s najbližším okolím náležite opevniť. Farnosť sa v písomných dokladoch spomína už v roku 1244 ako Plebania, či Parochia a údajne podliehala priamo ostrihomskému arcibiskupovi. Iné zdroje toto privilégium neuvádzajú. Tiež treba dodať, že pristavením Zápoľského kaplnky vchod do kostola sa stal vchodom do kaplnky a do kostola bol vybudovaný nový terajší hlavný vchod i úzky vchod do presbytéria. V dobe reformácie, teda v 2. polovici 16. stor. pričinením veľkého množstva nemeckých Sasov v obci a na okolí, kostol pre seba získali evanjelici, zvaní luteráni a katolíci v tom čase až do roku 1672 pre svoje bohoslužby používali Zápoľského kaplnku. Veľkým nešťastím bol požiar v roku 1869, kedy zhoreli strechy veže, kostola, kaplnky i kláštora a úplne vyhorela neďaleká drevená škola. Vtedajší prior kláštora a farár Alfonz Gmitter organizoval vyše dvadsať rokov po celom širokom okolí finančné zbierky na ich opravy. Až keď mal nazbieraných 15 tisíc zlatých, mohlo sa začať s opravami pod vedením levočského rodáka, architekta Steinhausa. Najprv boli opravené strechy kostola, kláštora a kaplnky a naposledy veža. Po zemetraseniach na Spiši v rokoch 1654 a 1668 sa k veľkej oprave kostola v Spišskom Štvrtku pristúpilo až v roku 1693. Ďalšia oprava bola vykonaná až po požiari koncom minulého storočia. V posledných desaťročiach bol vnútrojšok kostola vymaľovaný v roku 1955 a 1969 v znamení istých moderných prvkov, čo pamiatkári sústavne kritizovali. Po prestavbe chóru v roku 1990 a po zreštaurovaní oltárov, ktoré vykonala Dr. Mária Marianiová, bol kostol vymaľovaný do dnešnej podoby. Oltáre a sochy

boli zbavené rôznych náterov a dostali pôvodný vzhľad zodpovedajúci historickej dobe, kedy vznikli. Osobitnou kapitolou každej dediny či mesta sú KOSTOLNÉ ZVONY. Z dostupnej literatúry vieme, že Spišský Štvrtok mal zvon z roku 1696 s väčším priemerom ako má zvon v Dravciach /94 cm/. Zvon vyrobil Ján Michal Schneyder, ale sa nezachoval. Aj mnoho iných zvonov na okolí sa nezachovalo. Príčinou mohli byť požiare, ktoré ich zdeformovali, alebo padli za obeť delolejárskemu vojnovému priemyslu dožívajúcej rakúsko-uhorskej monarchie v 1. svetovej vojne. O osude najstaršieho štvrtockého zvona niet zmienky ani v archíve Biskupského úradu na Spišskej Kapitule.

O terajších zvonoch sú známe tieto údaje:

"Umieráčik" je z roku 1870, má priemer 42 cm a vyrobil ho Ferencz Walser v Budapešti, "Štefan" je z roku 1878 s priemerom 69,5 cm a taktiež vyrobený.

"Ladislav" pochádza z roku 1923, má priemer 95 cm a jeho výrobcom bol Richard Herold z Chomutova.

Od roku 1994 je zavedené elektrické zvonenie.

Dňa 13. septembra 1997 pribudol zvon "Michal" v Dome nádeje. Má 65 cm výšku, 65 cm priemer a hmotnosť 180 kg. Uliaty bol Zvonárskou dílnou Josefa Dytrycha v Brodku u Přerova na Morave. Obci zvon darovali nebohý John E. Petrek a jeho manželka Veronika. V ten deň to bola veľká slávnosť celej dediny. Zvon vysvätil pomocný biskup Spišskej diecézy vdp. Andrej Imrich.

Zdroj: zber informácií od samospráv, internet, web stránky obce www.spisskystvrtok.sk